

Arrest

nr. 148 748 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 januari 2015 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 juli 2014 een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name als wettelijke samenwonende partner.

1.2. Op 5 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 17 januari 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.07.2014 werd ingediend door:

Naam: D
Voorna(a)m(en): L
Nationaliteit: Servië en Montenegrijnse
(...) om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. De referentiepersoon legt 2 loonfiches voor waaruit blijkt dat ze gedurende de maand augustus 2014 als student gewerkt heeft. Een studentenarbeid kan bezwaarlijk gezien worden als stabiel, toereikend en regelmatig.

Daarnaast toont de referentiepersoon aan dat ze via de VDAB een individuele beroepsopleiding volgt bij de firma 't Kapoentje, voor de periode van 12.11.2014 tot 02.02.2015, gedurende 19u/week. Hiervoor krijgt ze 130 euro per week als productiviteitspremie. Onafgezien daarvan mag verwacht worden dat de Belgische ook nog werkloosheidsuitkering of leefloon ontvangt, maar daarvan legt ze het bewijs niet voor. Betrokkene heeft het zelf over een werkgever die haar twee dagen in de week zou tewerkstellen, het is niet duidelijk of dit op het IBO- contract slaat of op een daadwerkelijke tewerkstelling met een gewoon arbeidscontract. Bij gebrek aan voldoende informatie, kan dus niet worden vastgesteld wat het volledige inkomen van de Belgische referentiepersoon is. Vandaar dat we dan ook niet kunnen beoordelen of de voorwaarde betreffende de middelenvereiste is voldaan. De inkomsten van betrokkene zelf en W.V.L. kunnen niet in rekening worden gebracht. Het is immers overeenkomstig bovenstaand wetsartikel de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen die over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Dat de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan die door art. 40ter van de Vreemdelingenwet vereist worden, moeten genuanceerd worden overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42

§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Dat indien de Belgische referentiepersoon zelf geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de minister of zijn gemachtigde de aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch mag weigeren. (GWH 26 september 2013, nr. 121/12).)

Dat in ieder geval overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, moet nagegaan worden door de minister of zijn gemachtigde welke bestaansmiddelen het gezin in kwestie nodig heeft op basis van de eigen behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden.

Dat deze individuele behoefteanalyse niet werd uitgevoerd door de gemachtigde van de minister terwijl heel duidelijk uit de stukken blijkt dat verzoeker in het ouderlijke huis van zijn partner verblijft en uit een behoefteanalyse zou blijken dat de vooropgestelde norm welke gedaagde hanteert in huidig geval niet kan gelden.

In navolging van het arrest Chakroun (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08) is het de bedoeling geweest van de wetgever dat "om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid" (Parl. St.Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168) (ook vermeld in arrest RvV nr. 134 207 van 28 november 2014).

Dat in casu een derde, m.n. de ouders van de nog studerende partner kunnen voldoen aan de vereiste bestaansmiddelen en kunnen verzekeren dat de referentiepersoon en verzoeker geen beroep zullen moeten doen op de sociale bijstand en bij uitbreiding op enige andere vorm van sociale zekerheidsvoordelen.

Dat gedaagde daarmee ook de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Dat de beslissing dient te worden nietig verklaard."

3.1. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging moest nagaan welke bestaansmiddelen zij nodig heeft op basis van de eigen behoeften van de gezinshereniger en haar familieleden. Tevens meent verzoekende partij dat de ouders van de partner van verzoekende partij kunnen voldoen aan de vereiste bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. De referentiepersoon legt 2 loonfiches voor waaruit blijkt dat ze gedurende de maand augustus 2014 als student gewerkt

heeft. Een studentenarbeid kan bezwaarlijk gezien worden als stabiel, toereikend en regelmatig.

Daarnaast toont de referentiepersoon aan dat ze via de VDAB een individuele beroepsopleiding volgt bij de firma 't Kapoentje, voor de periode van 12.11.2014 tot 02.02.2015, gedurende 19u/week. Hiervoor krijgt ze 130 euro per week als productiviteitspremie. Onafgezien daarvan mag verwacht worden dat de Belgische ook nog werkloosheidsuitkering of leefloon ontvangt, maar daarvan legt ze het bewijs niet voor. Betrokkene heeft het zelf over een werkgever die haar twee dagen in de week zou tewerkstellen, het is niet duidelijk of dit op het IBO-contract slaat of op een daadwerkelijke tewerkstelling met een gewoon arbeidscontract. Bij gebrek aan voldoende informatie, kan dus niet worden vastgesteld wat het volledige inkomen van de Belgische referentiepersoon is. Vandaar dat we dan ook niet kunnen beoordelen of de voorwaarde betreffende de middelenvereiste is voldaan. De inkomsten van betrokkene

zelf en W.V.L. kunnen niet in rekening worden gebracht. Het is immers overeenkomstig bovenstaand wetsartikel de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen die over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”(onderlijning toegevoegd)

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder wijst erop dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het volgende voorschrijft:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen;” (eigen vetschrift en onderlijning).

Aldus blijkt duidelijk dat de aanvraag dient te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon in functie waarvan het verblijfsrecht wordt aangevraagd.

In casu werd door verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn partner, mevr. J.V.L.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dan ook enkel en alleen rekening gehouden met stukken die betrekking hebben op de partner zelf, in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

Verweerder verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin:

“Dat enkel de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zelf in dit verband relevant zijn volgt duidelijk uit de bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarnaar de bijlage 20 verwijst en die uitdrukkelijk bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de bijlage 20 nog verder motiveert op dit vlak.” (R.v.V, nr. 119.532 dd. 26.02.2014).

Zie ook:

“het [is] de Belgische onderdaan[...] die dient aan te tonen over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, zodat verzoekers eigen inkomen dat hij maar kan genieten uit hoofde van een lopende vestigingsaanvraag met een Belgische onderdaan, niet relevant is”, (RvV 26 februari 2014, nr. 119.534)

Verder laat verweerder gelden dat de gezinshereniger in casu niet heeft aangetoond dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Immer werden twee loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat mevr. V.L. in augustus 2014 als student heeft gewerkt. De in het kader van de studentenarbeid verworven gelden kunnen evenwel bezwaarlijk worden beschouwd als stabiel, toereikend en regelmatig.

Verder slaagde de partner van verzoekende partij er niet in om een aan te tonen wat haar volledige inkomen is, nu voorts enkel bewijzen werden voorgelegd van de ontvangst van een productiviteitspremie van 130 EUR per week in de periode van 12.11.2014 – 02.02.2015.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij als zou ten onrechte geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd, dient te worden opgemerkt dat gezien de inkomsten van de referentiepersoon van verzoekende partij in hun geheel niet in aanmerking konden worden genomen, de gemachtigde terecht geen behoefteanalyse heeft kunnen uitvoeren.

Zie diensomtrent nog volgende rechtspraak:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht op dat interimarbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. Het gegeven dat de partner van de verzoeker thans over een “vast contract” zou beschikken, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijk stuk niet aan de verwerende partij werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet te verrichten. Hoe dan ook is zij hiertoe niet gehouden nu verzoeker, zoals hierboven werd uiteengezet niet aantoonde te voldoen aan 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij toont niet aan dat de relatie met zijn

partner meer dan twee jaren is van start gegaan voorafgaand aan de aanvraag. Dit op zich volstaat om de beslissing te schragen.” (R.v.V. nr. 126 089 van 23 juni 2014)

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de

Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

De verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste terecht dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tevens steunt. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. (...)"

3.4. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde heeft verzaakt een individuele behoefteanalyse uit te voeren, conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

3.5. Uit het administratief dossier en uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag ter staving van de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner de volgende documenten heeft bijgebracht:

- loonfiches voor studentenarbeid in de maand augustus 2014
- een contract voor een individuele beroepsopleiding bij de VDAB voor de periode van 12 november 2014 tot februari 2015
- loonfiches van de verzoeker
- loonfiches van de vader van de Belgische referentiepersoon.

3.6. Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst omdat *"Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn."*

De gemachtigde motiveert hierbij dat de studentenarbeid verricht in de maand augustus 2014 bezwaarlijk als stabiel, regelmatig en toereikend kan worden gezien.

Wat betreft de individuele beroepsopleiding wijst de gemachtigde erop dat de Belgische referentiepersoon hiervoor een wekelijkse productiviteitspremie krijgt, maar dat mag verwacht worden dat ze ook nog een werkloosheidsuitkering of leefloon ontvangt maar dat het bewijs niet wordt voorgelegd. De Belgische referentiepersoon heeft ook melding gemaakt van een tewerkstelling voor twee dagen in de week, waarbij de gemachtigde aangeeft dat het onduidelijk is of dit slaat op het IBO-contract dan wel op een gewoon arbeidscontract. Er ligt voor de gemachtigde te weinig informatie voor om vast te stellen wat het volledige inkomen is van de Belgische referentiepersoon.

Tenslotte stelt de gemachtigde dat de inkomsten van verzoeker en de vader van de Belgische referentiepersoon niet in rekening worden gebracht omdat de bestaansmiddelenvereiste enkel slaat op de Belgische referentiepersoon.

3.7. De Raad leest in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat het bestaan van bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wordt ontkend of niet bewezen is. Er staat in de bestreden beslissing immers niet dat de bestaansmiddelen onbestaande zijn of afwezig zijn noch dat de middelen niet in aanmerking worden genomen omwille van de redenen aangegeven in artikel 40ter, tweede lid, tweede en derde streepje van de Vreemdelingenwet.

In haar nota stelt de verwerende partij *"In antwoord op de kritiek van verzoekende partij als zou ten onrechte geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd, dient te worden opgemerkt dat gezien de inkomsten van de referentiepersoon van verzoekende partij in hun geheel niet in aanmerking konden worden genomen, de gemachtigde terecht geen behoefteanalyse heeft kunnen uitvoeren."* Zoals eerder vermeld, nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de inkomsten *"in hun geheel niet in aanmerking konden worden genomen"* noch kan dit uit de bestreden beslissing worden afgeleid, zodat dit verweer feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing volgt duidelijk dat bestaansmiddelen werden voorgelegd en dat de gemachtigde hiermee rekening hield (en in wezen dus in aanmerking nam) doch oordeelde dat deze bestaansmiddelen noch stabiel noch regelmatig noch toereikend zijn.

Uit de duidelijke libellering en bewoordingen van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een behoefteanalyse vereist is in het geval de bewezen bestaansmiddelen als onregelmatig en/of instabiel dienen te worden beschouwd. Het Grondwettelijk Hof heeft verder gesteld dat een behoefteanalyse vereist is wanneer de bestaansmiddelen niet toereikend zijn, met name indien het

inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

Wat betreft de nota van verwerende partij, benadrukt de Raad dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak (cfr. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

Nu de voorgelegde bestaansmiddelen noch stabiel noch regelmatig noch toereikend werden geacht, was de gemachtigde, op basis van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om over te gaan tot een behoefteanalyse.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde aan deze verplichting is tegemoet gekomen.

3.8. De verwerende partij laat gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat een absolute minimumnorm, met name 120% van het leefloon werd gehanteerd. Dit wordt ook niet betwist. Verder laat verwerende partij gelden dat evenmin blijkt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken.

De Raad benadrukt dat een behoefteanalyse inhoudt dat de gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden bepaalt welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing werd verzocht om bijkomende inlichtingen of bewijsstukken te verschaffen omtrent de persoonlijke situatie, teneinde vast te stellen welke bestaansmiddelen verzoeker en zijn Belgische partner nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad wijst erop dat indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en zijn Belgische partner, hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen die nodig zijn om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn in een individueel geval om te voorkomen dat zij ten laste vallen van openbare overheden. Het komt de Raad voor dat de vereiste behoefteanalyse pas een nuttige werking kent indien alle bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen, met name de inkomsten van verzoeker zelf, zodat op een zinvolle wijze het risico dat de Belgische referentiepersoon en zijn familieleden ten laste zouden vallen van de openbare overheden, kan worden ingeschat.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, om inlichtingen in deze zin te vragen.

De gemachtigde is derhalve niet overgegaan tot een daadwerkelijk onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn Belgische partner, met name een beoordeling van hun eigen behoeften. Aldus kan de verwerende partij niet ernstig volhouden dat enige concrete beoordeling van de situatie van verzoeker werd gemaakt.

3.9. Het voorgaande in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle feitelijke aspecten van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.10. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 17 januari 2015 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn

aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Het tweede middel, gericht tegen het bestreden bevel, dan ook niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 januari 2015 (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES